

„Res je ona. Krasno. Hodiva! Račun!“
je velevala posadnikova hči.

„V takem vremenu?“ je opomnil gostilnik.

„Kaj nama mar vreme! Nama se mudi.“

Nihče v gostilni ni razumel teh besed tako razumno in razločno kakor zlatolaska Slavina.

Šla je vun koj za Vando in Radoslavovo — poslušat, poizvedavat, kaj misliti narediti.

In slišala je in kar je slišala, hitro prišla povedat „rujanski“ trojici. Pa je Gojnik dejal: „Ujče Jaroslav, družo Godimir, naredimo Vandi mi zasedo, šolo učilnico!“ — —

(Dalje.)

SILVIN SARDENKO :

DVE RAJSKI ZVEZDI.

In Milost je po mnogih dnevih
Ljubezen spet objokano
na samem srečala nekje;
nad njima le objokano
nebo je zrlo v toplih sevih.

Ljubezen je tožila vdano:
Jaz nisem več nikjer doma!
Povsod... povsod... in tam in tod
pregnali so me iz srca,
zaprli vrata so za mano.

Zagledala se je v daljave,
samo še tihih par besed
zatreslo se ji je na ustnih:
Nazaj k Očetu pojdem spet,
moj dom nebeške so višave.

A Milost jo je na kolenih
prosila: Vrni se nazaj!
Povej mi, kdaj bi solzni svet
posmejal za trenutek vsaj
brez dihov tvojih se iskrenih!...

In kakor zarja rujnosvita
po zornem polju se razlije,
Ljubezen se je razplamtela,
še vedno polna poezije
le v srcih vernih sije skrita...

